

[Bramsnæs.]

er læst op i et Udvalgsmøde den 19. December, altsaa Dagen efter, at den er afsendt, og jeg tør ikke paa nogen som helst Maade tvivle derom. Jeg var ikke til Stede i det Udvalgsmøde, jeg var bortrejst til Tyskland den Dag, og har altsaa ikke hørt den blive læst op, og der er adskillige af mine Partifæller, som formentlig heller ikke har været til Stede i dette Udvalgsmøde, hvorfor de heller ikke kender noget til den. Jeg har ikke truffet nogen af mine Partifæller, som har lært den at kende paa dette Møde. Den er altsaa, saaledes som det heraf vil fremgaa, antagelig opløst paa Mødet den 19. December, men derefter forsvinder Skrivelsen sporløst. Den har formentlig ligget i en Mappe, som Udvalgets Sekretær har haft et eller andet Sted eller maaske flere Steder, men Udvalgets Medlemmer har intet som helst anet om, at en saadan Skrivelse eksisterede. Paa et eller andet Tidspunkt synes Udvalgets ærede Sekretær at være kommet i Tanker om, at Skrivelsen eksisterede, idet den den 25. Januar, altsaa godt og vel en Maaned efter, at den var kommet, blev sendt til Bureauet til Trykning med den udtrykkelige Bemærkning, at den kun skulde trykkes i 5 Eksemplarer; det vil sige, at den ikke skulde omsendes til Udvalgets Medlemmer, det hastede ikke, den skulde ikke ud, før Betænkningen kom. Det vil altsaa sige, at det har været Udvalgets Sekretærs Mening, at denne Skrivelse fra Andendagen efter dens Ankomst og til Betænkningens Afgivelse ikke skulde være tilgængelig for Udvalgets Medlemmer paa nogen som helst Maade. Det plejer at være saaledes, at man sørger for, at en saadan Skrivelse bliver tilgængelig for Udvalget, ved at man gør opmærksom paa, at den findes i det og det Værelse, i den og den Reol, eller ogsaa ved at den bliver trykt, hvilket naturligvis er det almindeligste og rimeligste, og sendt rundt til Udvalgsmedlemmerne. Men denne Skrivelse indeholdt formentlig saadanne Ting, som man ikke mente, alle Udvalgets Medlemmer havde godt af at blive sat ind i, og saa har man ment, det var tidnok for dem at faa at vide, hvad den indeholdt, naar Betænkningen skulde afgives. Nu blev imidlertid Mindretallets Medlemmer opmærksomme paa, at Skrivelsen var der, og den blev da fremskaffet og trykt, og alt er i den bedste Orden; men det var det ikke, før denne Skrivelse kom frem, da var det hele i Virkeligheden i bedste Uorden.

Denne Skrivelse gaar altsaa ud paa at protestere mod den Ændring i de nuværende

Regler, som foreslaas gennemført i det foreliggende Lovforslag. Mindretallets Ændringsforslag om at bibeholde den gamle Ordning er derfor i Virkeligheden i bedste Overensstemmelse med de Interesser, som Industriraadet mener at skulle varetage. Jeg har vanskeligt ved at forstaa, at Medlemmerne af det konservative Folkeparti, som ellers ved adskillige Lejligheder gerne vil gøre sig til særlige Talsmænd for Industriselskabernes Interesser, kan gaa med til Lovforslaget. Efter min Mening maa de stemme med Mindretallet, hvis de vil følge de Linier, de hidtil har fulgt, og sørge for, at der ikke paalægges Industriernes unødige Byrder. Her er en efter min Mening fuldkommen unødigt Byrde, som paalægges Industrien, og det bliver aabenbart noget vanskeligt for de ærede konservative Medlemmer af dette Ting og det andet Ting, hvis de skal gaa med til saadanne unødige Udgifter for Selskaberne, at opretholde den Tro, at det er dem, der er mest paa Vagt, naar det gælder vor Industris Interesser. Det skulde synes vanskeligt ud fra de Synspunkter, som dette Parti plejer at anlægge, at gaa med til en saadan Overvæltning, som der, som sagt, ikke er givet nogen Begrundelse for.

Industriraadet gør ogsaa opmærksom paa, at naar man tager Aktieselskaberne ind under Afgiftsberegningen, saaledes som Lovforslaget gør det, vil det formentlig drage med sig som en Konsekvens, at man ogsaa tager Kreditforeningerne med derind under. Jeg kan heller ikke se, at det i Længden vil være muligt at opretholde en Sondring her. Naar det ene Papir, der omsættes paa Børsen, skal belastes med en Afgift, vil jeg tro, det inden længe maa føre til, at det andet Papir ogsaa maa belastes med en Afgift. Den Sondring, man gør her, vil neppe kunne opretholdes, og de, der ønsker, at Kreditforeningspapirer ikke i Fremtiden skal belastes med en Afgift til Tilsynet med Børsen, bør da efter min Mening paa det nuværende Tidspunkt gaa imod denne Afgift. Senere vil det blive vanskeligt, saa vil det være en Konsekvens af det, der er sket, at man udvider Bestemmelsen, og det vil være vanskeligt at staa imod Konsekvensen af den tidligere foretagne Handling. Hvad det gælder om er at staa imod i rette Tid, paa det Tidspunkt, da man begynder at ændre, saaledes at man ikke bliver udsat for Konsekvenser, som man maaske senere finder ubehagelige.

Dernæst har Industriraadet gjort opmærksom paa, at det vil være naturligt, at Industrien faar en Repræsentation i Fondsbørsens Bestyrelse, hvis den skal tvinges til